

УДК 339.727.22

Пашенко О.В.

викладач кафедри міжнародної економіки і світових фінансів
Дніпропетровського національного університету
імені Олеся Гончара

ІНВЕСТИЦІЙНІ ПРІОРИТЕТИ СТРАТЕГІЙ КРАЇН В УМОВАХ МІЖНАРОДНОЇ ТОРГОВЕЛЬНОЇ РЕГІОНАЛІЗАЦІЇ

INVESTMENT PRIORITIES OF COUNTRIES STRATEGIES IN CONDITIONS OF INTERNATIONAL TRADING REGIONALIZATION

АНОТАЦІЯ

У статті виокремлено три види інвестиційних стратегій країн відповідно до пріоритетів зовнішньоекономічних відносин (торговельно-експансіоністська, торговельно-інвестиційна, інвестиційно залежна). Характерною рисою будь-якої інвестиційної стратегії країни стає запровадження лібералізаційної політики з використанням заходів контролю діяльності іноземних інвесторів. Встановлено, що пріоритетом для країн щодо вирішення питань інвестиційного регулювання є використання регіональних торговельних угод. Визначено перспективи реалізації виділених стратегій за умов підписання країнами мегарегіональних угод, які дають можливість створити сприятливий інвестиційний клімат. Розглянуто площину взаємодії країн-учасниць переговорів щодо підписання трьох мегарегіональних угод та проведено аналіз обсягів їх інвестиційних потоків.

Ключові слова: інвестиційні стратегії країн, прямі іноземні інвестиції, інвестиційний клімат, іноземні інвестори, регіональні торговельні угоди, лібералізація, протекціонізм, мегарегіональні угоди.

АННОТАЦИЯ

В статье выделены три вида инвестиционных стратегий стран в зависимости от приоритетов внешнеэкономических отношений (торгово-экспансионистская, торгово-инвестиционная, инвестиционно зависимая). Характерной чертой любой инвестиционной стратегии страны становится введение либерализационной политики с использованием мер контроля деятельности иностранных инвесторов. Определено, что приоритетом для стран относительно вопросов инвестиционного регулирования является использование региональных торговых соглашений. Перспективы реализации выделенных стратегий связаны с подписанием странами мегарегиональных соглашений, которые дают возможность создать благоприятный инвестиционный климат. Рассмотрена плоскость взаимодействия стран-участниц переговоров по подписанию трех мегарегиональных соглашений и проведен анализ объемов их инвестиционных потоков.

Ключевые слова: инвестиционные стратегии стран, прямые иностранные инвестиции, инвестиционный климат, иностранные инвесторы, региональные торговые соглашения, либерализация, протекционизм, мегарегиональные соглашения.

ANNOTATION

The article identified three types of investment strategies of countries depending on the priorities of foreign economic relations: trade-expansionist strategy, trade-investment strategy, investment-dependent strategy. A characteristic feature of any investment strategy of the country is the introduction liberalization policy with using measures of control the activities of foreign investors. Determined that the priority for countries to solve investment regulatory issues is the use of regional trade agreements. Prospects for the implementation of investment strategies are linked to the signing by countries of mega-regional agreements that enable the creation of a favorable investment climate. The plane of interaction of the countries participating in the negotiations on the signing of three mega-regional agreements is considered and the volume of their investment flows is analyzed.

Keywords: investment strategies of countries, foreign direct investment, investment climate, foreign investors, regional trade agreements, liberalization, protectionism, mega-regional agreements.

Постановка проблеми. В умовах посилення глобалізаційних процесів визначення вектора зовнішньоекономічної діяльності залишається пріоритетним напрямом політики будь-якої країни, оскільки є базисом для формування вигідних умов торгівлі та сприятливого інвестиційного клімату. Ліквідація бар'єрів у міжнародній торгівлі, у сфері міжнародного руху капіталу, робочої сили та фінансових ринків є потужним локомотивом не тільки зростання світової економіки, а й прискореного розвитку бідних регіонів. Мільйони нових робочих місць, збільшення рівня доходів, модернізація економіки, розвиток технологій та інтелектуальних ресурсів, інформатизація суспільства стали результатом лібералізації зовнішньоекономічних відносин у країнах, що розвиваються. Експерти СОТ підтверджують, що протекціоністська політика може бути джерелом значних економічних витрат, при цьому вигоди від лібералізації торгівлі нерівномірно розподіляються серед країн. Тому актуальним залишається питання формування стратегій інвестування країн у межах регіональних торговельних угод, які дають можливість лібералізувати торговельно-інвестиційні відносини між країнами-членами таких угод, зменшивши натиск небажаної іноземної конкуренції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематиці довгострокового інвестування в умовах міжнародної торговельної регіоналізації приділяють увагу як зарубіжні, так і вітчизняні вчені, такі як Р. Болдуїн, Д. Велде, Дж. Кравфорд, А. Кочнева, М. Лешер, Д. Медведєв, В. Рокоча, Є. Семак, У. Шарп, А. Шумський, а також експерти ЮНКТАД, Світового банку та СОТ.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак поряд із відомими дослідженнями особливостей міжнародного інвестування в умовах посилення процесу регіоналізації світогосподарського простору перспективним залишається питання виділення інвестиційних стратегій країн-членів регіональ-

них торговельних угод з урахуванням можливих ризиків та переваг від відкриття внутрішнього ринку для іноземних інвесторів.

Мета статті полягає у визначенні пріоритетів міжнародного інвестування країн та виявленні перспектив реалізації їхніх національних інвестиційних стратегій в умовах посилення процесу міжнародної торговельної регіоналізації.

Виклад основного матеріалу дослідження. З огляду на те, що інвестиції є дієвим важелем здійснення структурної перебудови економіки та розв'язання соціально-економічних проблем, стрижневими завданнями державного управління є підвищення інвестиційної привабливості за рахунок забезпечення сприятливого інвестиційного клімату в межах країни. В останнє десятиліття посилюється інвестиційна активність країн в умовах розвитку процесу міжнародної регіоналізації, оскільки регіональні торговельні угоди дають можливість сформувати міжнародні правила інвестування, забезпечити сприятливі умови ведення бізнесу та дають гарантії іноземним інвесторам. Тому перспективним є виокремлення таких інвестиційних стратегій країн у РТУ за напрямками зовнішньоекономічних пріоритетів діяльності, як торговельно-експансіоністська, торговельно-інвестиційна, інвестиційно залежна (табл. 1).

Для розвинених країн (зокрема, країн ЄС, а також США, Канади, Японії, Нової Зеландії) актуальною є торговельна стратегія, яка має експансіоністський характер і спрямована на підвищення рівня конкурентоспроможності та закріплення провідних позицій в економічній, технологічній та політичній сферах. Крім того, досягнення цих цілей формується з урахуванням національної економічної безпеки. Тиск міжнародної конкуренції зумовлює кожен аспект державної політики, яка в розвинених

країнах є стриманою щодо лібералізації внутрішнього ринку та спрямована на захист стратегічно важливих галузей економіки. Також актуальним питанням для розвинених країн є розвиток інновацій та інтелектуальних ресурсів, поліпшення підприємницького середовища, особливо для середнього та малого бізнесу, підтримка розвитку потужної і стійкої промислової бази. Для цих країн перспективним напрямком співпраці є формування угод типу «ЗВТ+» з іншими розвиненими країнами та країнами, що розвиваються, а також підписання мегарегіональних угод.

Варто відзначити, що для Австралії пріоритетом є торговельно-інвестиційна стратегія. Значну роль у розвитку країни в останні два десятиліття відіграють її зовнішньоекономічні відносини, які охоплюють взаємну торгівлю та інвестиції. Для Австралії перспективними напрямками співпраці є укладення багатосторонніх і двосторонніх регіональних угод із країнами АСЕАН, Китаєм, Республікою Кореєю, Малайзією, Індією та Індонезією, Канадою, Японією. Також країна має угоди про вільну торгівлю з Новою Зеландією, Сінгапуром, Таїландом і США, актуальним є питання формування мегарегіонального партнерства в межах форуму АТЕС.

В умовах трансформації світової економіки можна виокремити такі виклики майбутнього довгострокового періоду, як розвиток глобальної економічної конкуренції; посилення геополітичного суперництва (зокрема, за контроль над сировинними, енергетичними, водними і продовольчими ресурсами); зростання ролі інновацій та людського капіталу як основного фактора економічного розвитку. Тому актуальною для країн, що розвиваються (зокрема, Аргентини, Мексики, Бразилії, Індії, Китаю,

Таблиця 1

Види інвестиційних стратегій країн у РТУ*

Стратегія	Країни	Цілі стратегії	Завдання стратегії
Торговельно-експансіоністська	США, Канада, Японія, країни ЄС, Нова Зеландія.	Геополітичне домінування та контроль за ринками ресурсів.	Торговельна експансія зовнішніх ринків, формування інноваційної моделі розвитку економіки.
Торговельно-інвестиційна (конкурентно-партнерська)	Австралія, Аргентина, Мексика, Бразилія, Росія, Марокко, Туніс, ПАР, Єгипет, Алжир, Ангола, Нігерія, Індія, Китай, Сінгапур, Республіка Корея.	Економічне зростання та підвищення конкурентоспроможності на міжнародних ринках.	Розширення експорту, удосконалення інфраструктури, імпорт технологій, диверсифікація економіки, проведення внутрішніх реформ, посилення партнерських відносин із розвиненими країнами та країнами, що розвиваються.
Інвестиційно залежна	Гана, Замбія, Мозамбік, Кенія, Сенегал, Танзанія, Уганда, Конго, Ефіопія, Малі, Мадагаскар, Малайзія, Руанда, Сьєрра-Леоне, Камбоджа, Лаос, В'єтнам, М'янма, Венесуела, Індонезія, Таїланд, Філіппіни, Чилі, Парагвай, Перу, Уругвай, Бруней, Вірменія, Білорусь, Сербія, Туркменістан, Україна, Узбекистан.	Економічні реформи, покращення бізнес-середовища.	Модернізація традиційних галузей економіки, формування та реалізація інфраструктурних проектів, створення робочих місць, підвищення рівня життя населення.

*Розроблено автором

Сінгапуру, Республіки Корея, а також Росії), є торговельно-інвестиційна стратегія, що передбачає запровадження політики лібералізації з елементами регулювання (обмеження) діяльності іноземних інвесторів. Пріоритетом для вказаних країн є розвиток зовнішньоекономічної інтеграції, зміцнення і розширення позицій на світових товарних ринках, імпорт технологій і капіталу.

Зовнішньоекономічна політика країн, що розвиваються, спрямована на розширення співпраці з іншими країнами, що розвиваються. Для вказаних країн актуальним є розвиток партнерських відносин у межах регіонів, а також формування гнучких різнобічних відносин зі світовими економічними центрами.

Для країн-членів АСЕАН (зокрема, найменш розвинених, таких як Камбоджа, Лаос, М'янма, В'єтнам) пріоритетом є посилення співпраці в інвестиційній сфері, тому їх варто віднести до країн, що зацікавлені у формуванні інвестиційної стратегії. У цих країнах високі показники імпортозалежності в більшості галузей економіки, вони активно імпортують високотехнологічні товари із країн-партнерів, які становлять основу процесу індустріалізації економіки. ПІ дають можливість імпорту новітніх технологій, методів управління, розвитку інфраструктури, сприяють створенню робочих місць і підвищенню рівня доходів населення. Основними постачальниками прямих іноземних інвестицій у ці країни є Китай, Сінгапур і Таїланд. У зв'язку з цим саме найменш розвинені країни можуть бути найбільшою мірою зацікавлені в розширенні інтеграційних процесів всередині регіону.

Що стосується країн Африки, то економічний підйом спостерігається на всьому континенті. Такі тенденції стали результатом підвищення політичної і макроекономічної стабільності, а також проведення реформ. Країни африканського континенту почали проводити економічну політику, націлену на формування стабільного ринкового середовища, розвиток приватного бізнесу, поліпшення інвестиційного клімату. Також уряди зацікавлені у приватизації державних підприємств, забезпеченні справедливої конкуренції, лібералізації торгівлі, проведенні податкової реформи, створенні механізму вирішення господарських спорів, забезпеченні прозорих умов ведення бізнесу.

Серед країн Африки у рейтинг країн, які найбільш активно проводять реформи, спрямовані на полегшення умов ведення бізнесу, підготовлений Світовим банком, увійшли Руанда, Маврикій, Республіка Сьєрра-Леоне, Бурунді, Уганда, Ліберія, Нігерія, Гана та Кенія. На регіон Африки на південь від Сахари припадає 30% від загальної кількості реформ, проведених за 2014-2015 рр. [1, с. 35].

Варто відзначити, що іноземні капіталовкладення в Африку на протязі останніх десяти років збільшуються. Інвестування в африканські ринки на ранньому етапі дає можли-

вість впливати на їх розвиток, просувати свої бренди, брати участь у формуванні багатьох галузей і встановлювати довгострокові ділові відносини. І хоча більшість іноземних інвесторів приваблює нафтогазова галузь і видобуток мінеральних ресурсів, нові інвестиції надходять також у банківський сектор, туризм, легку промисловість, будівництво, сектор телекомунікацій, автомобілебудування, сільське господарство тощо.

Країни Африки варто розділити на три групи залежно від пріоритетів національних інвестиційних стратегій:

1) диверсифіковані економіки, до яких належать чотири найбільш розвинені економіки Африки – Єгипет, Марокко, ПАР і Туніс, розвиток яких залежить від обсягів експорту (за межі континенту). Перспективою для цих країн є формування торговельно-інвестиційної стратегії, спрямованої на встановлення відносин із країнами ЄС, збільшення виробництва товарів і послуг для місцевих і регіональних ринків, особливо продуктів харчування та будівельних матеріалів, а також розвиток сектору внутрішніх послуг (оптова та роздрібна торгівля, банківські послуги, телекомунікаційні, фінансові, юридичні, консалтингові послуги, будівництво тощо);

2) країни-експортери нафти – Алжир, Ангола, Нігерія та інші, уряди яких за останні десять років проводять реформи щодо диверсифікації національної економіки. Для забезпечення подальшого економічного зростання у цих країнах перспективою є формування торговельно-інвестиційної стратегії: залучення іноземних інвестицій шляхом формування спільних державно-приватних підприємств у секторі видобутку нафти і газу, реалізації проектів розроблення нафтових родовищ, а також розвитку сектору послуг, сільського господарства, промислового сектору та телекомунікацій. Стратегічними інвесторами є країни, що розвиваються, зокрема Китай, Індія, Бразилія, а також США;

3) африканські перехідні економіки, такі як Гана, Замбія, Мозамбік, Кенія, Сенегал, Танзанія, Уганда, які мають більш низький ВВП на душу населення порівняно з першими двома групами; а також найменш розвинені економіки – Демократична Республіка Конго, Ефіопія, Малі, Мадагаскар, Руанда, Сьєрра-Леоне. Для вказаних країн актуальним є формування інвестиційної стратегії, спрямованої на проведення реформ для підвищення зацікавленості інвесторів та залучення ПІ для розвитку інфраструктури, сфери послуг (банківські послуги, телекомунікації, роздрібна торгівля), сектору видобутку природних ресурсів. Для цих країн перспективним напрямом є розвиток партнерських відносин всередині регіону, а також залучення ПІ з країн, що розвиваються, зокрема Китаю, Індії, Малайзії, Бразилії тощо.

Основними пріоритетними напрямками залучення ПІ в країни африканського континенту є сектор видобутку нафти й газу, мінераль-

них ресурсів; сільськогосподарське виробництво; інфраструктурні проекти, сектор зв'язку та інформаційних технологій. Сьогодні приватні інвестиції в інфраструктуру Африки становлять 13% від загального обсягу глобальних інвестицій у країнах, що розвиваються [2, с. 39].

Таким чином, важливою умовою структурних змін в країнах Африки є наявність інвестицій, які необхідні для забезпечення стійких темпів економічного зростання, зниження безробіття і рівня бідності. У зв'язку з цим величезне значення мають державне управління, політичні рішення та функціонування державних інститутів щодо умов залучення і використання інвестицій. Обсяги інвестицій в Африці зараз є недостатніми для реалізації державних програм розвитку. Тому інвестиційні стратегії країн Африки мають бути спрямовані на лібералізацію інвестиційних потоків для забезпечення сталого економічного розвитку. Актуальним є питання поглиблення регіональної інтеграції та створення «ЗВТ+» між країнами регіону, що дасть змогу менш розвиненим кра-

їнам залучатися до регіональних торговельних та інвестиційних процесів. Також пріоритетом є розширення партнерських відносин у межах РТУ з країнами, що розвиваються.

Для країн із перехідною економікою, зокрема Вірменії, Білорусії, Сербії, Туркменістану, України, Узбекистану, а також таких країн, як Венесуела, Індонезія, Таїланд, Філіппіни, Чилі, Парагвай, Перу, Уругвай, Бруней актуальною є інвестиційна стратегія, оскільки основною умовою їх розвитку є модернізація виробництва. ПІІ відкривають можливості доступу до нових технологій, ноу-хау, управлінських навичок, сприяють розвитку науково-освітньої бази, покращенню інфраструктури, що у довгостроковій перспективі підвищує конкурентоспроможність національної економіки. Також надходження ПІІ забезпечують залучення національних підприємств у глобальні виробничі ланцюжки. Пріоритетними напрямками розвитку партнерських відносин є формування регіональних торговельних угод між країнами з перехідною економікою; для іншої виділеної

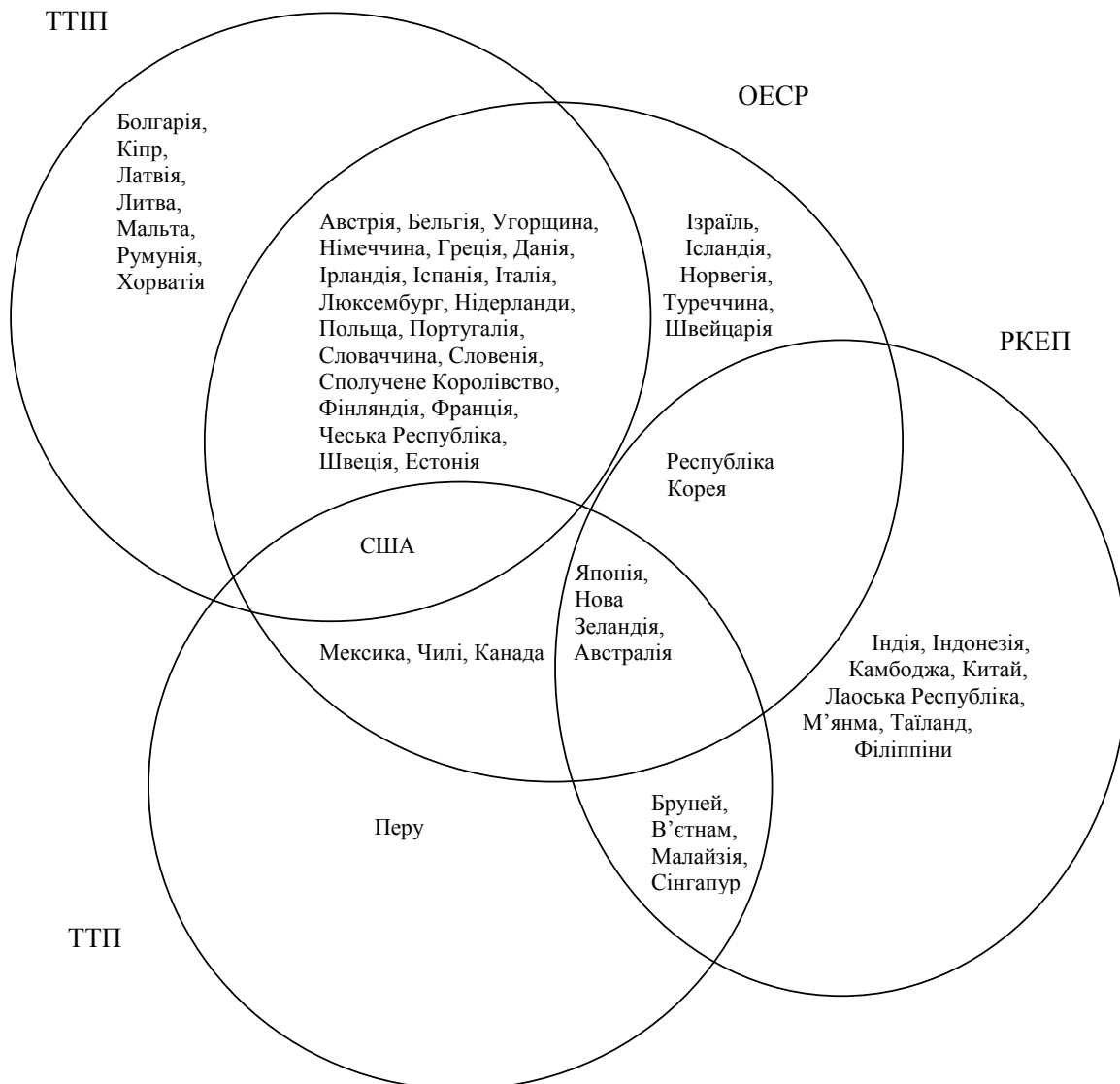

Рис. 1. Учасники основних мегарегіональних угод і члени ОЕСР [2, с. 9; 3, с. 122]

групи країн – у межах регіону з країнами, що розвиваються.

Останніми роками посилюється тенденція до підписання мегарегіональних угод, які являють собою економічні угоди між групою країн або регіональними об'єднаннями, в яких одним із питань є умови інвестування [3, с. 118]. До таких угод можна віднести три мегарегіональні інтеграційні ініціативи, які зараз є предметом переговорів (рис. 1) [3, с. 122; 4, с. 4], – ТТІП (Трансатлантичне торговельне та інвестиційне партнерство), ТТІП (Транстихоокеанське партнерство) і РКЕП (Регіональне комплексне економічне партнерство).

У підписанні мегарегіональних угод найбільшу активність виявляють ЄС, САВТ, країни Східної і Південно-Східної Азії, Північної та Південної Америки. Також зростаюча частина нових РТУ припадає на угоди за участю регіональних об'єднань як однієї зі сторін. Причому останнім часом повноправними учасниками РТУ є об'єднання країн, що розвиваються, – Південноафриканський митний союз, АСЕАН, МЕРКОСУР тощо [5].

У загальносвітових надходженнях ІІІ сукупна частка США і ЄС, які ведуть переговори про створення ТТІП, знизилася із 56% докризового періоду до 46% у 2015 році (табл. 2). Щодо ТТІП, то зниження частки США компенсується збільшенням питомої ваги країн із ринковою економікою в іноземному інвестуванні в межах цього об'єднання, в результаті чого його сукупна частка збільшилася з 24% докризового періоду до 34% у 2015 році. На країни РКЕП, які зараз є предметом переговорів між десятьма країнами-членами АСЕАН і їхніми шістьма партнерами за угодами про зону вільної торгівлі (ЗВТ), припадало в 2015 р. 19% світових потоків ІІІ, тобто на 6% більше, ніж у докризовий період [2, с. 8; 3, с. 5].

Мегарегіональні угоди заслуговують на увагу, тому що їх величезне охоплення має потенційно серйозні наслідки для окремих економік

як у межах таких угод, так і поза їх межами, а також для глобальної економіки загалом. Головним чином це стосується економічних вигод, з одного боку, і впливу на нормативно-правовий простір – з іншого. Також лібералізація інвестиційних процесів є одним із ключових питань в угодах такого типу, з огляду на умови торговельного співробітництва. Учасники переговорів щодо таких угод намагаються в межах співробітництва створити сприятливий інвестиційний клімат, гармонізуючи питання захисту національних секторів економіки та політику максимальної гнучкості в інвестиційних питаннях для іноземних інвесторів. З огляду на їх масштаби можна сказати, що такі угоди, ймовірно, внесуть свої корективи у світові інвестиційні стандарти та правила інвестування, а також матимуть великий вплив на потоки як регіональних, так і глобальних інвестицій [3, с. 118].

Висновки. Останніми десятиліттями під впливом глобалізаційних процесів країни, втрачаючи певні ознаки національного економічного суверенітету, максимально намагаються захистити власні економічні інтереси відповідно до зовнішніх умов та вимог країн-лідерів світового господарства. Тому відбувається розширення меж торговельного та інвестиційного співробітництва у провідних регіональних торговельних об'єднаннях. У межах більш розвинених РТУ, які з'явилися останніми роками, країни створюють можливості для економічного співробітництва у тих сферах економічної політики, які належним чином не врегульовані у СОТ, наповнюючи на включенні до угод окремих позицій і намагаючись зберегти за собою максимальні можливості для захисту національного ринку. Такі угоди вказують на становлення нового інтеграційного формату, забезпечуючи можливість реалізації інвестиційних стратегій країн.

Залежно від пріоритетів зовнішньоекономічних відносин актуальним для країн є використання трьох видів інвестиційних стратегій, а саме торговельно-експансіоністської, торго-

Таблиця 2
Надходження ІІІ в мегарегіональні об'єднання за 2005-2007 рр. (середнє значення)
та 2008-2015 рр.*

Мегарегіональні об'єднання	2005-2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Надходження ІІІ в мегарегіональні об'єднання, млрд дол.									
ТТІП	363	524	275	382	457	402	458	345	593
ТТІП	838	858	507	582	714	377	434	350	819
РКЕП	195	293	225	286	337	332	343	363	330
Частка ІІІ в глобальних інвестиційних потоках, %									
ТТІП	24	29	23	27	27	30	32	28	34
ТТІП	56	47	41	41	42	28	30	28	46
РКЕП	13	16	18	20	20	25	24	30	19
Частка ІІІ серед досліджуваних мегарегіональних об'єднань, %									
ТТІП	26	31	27	34	30	36	37	32,7	34
ТТІП	60	51	50	51	47	34	35	33	47
РКЕП	14	18	23	25	23	30	28	34,3	19

*Складено автором на основі [2, с. 8; 3, с. 5; 4, с. 6]

вельно-інвестиційної та інвестиційно залежної. Торговельно-експансіоністська стратегія країни забезпечує геополітичне домінування через розширення національного виробництва, вихід на нові ринки збуту, контроль за ринками ресурсів. Така стратегія передбачає використання пільгових тарифів, субсидій та інших інструментів у експорторієнтованих галузях економіки. Торговельно-інвестиційна стратегія спрямована на підвищення конкурентоспроможності країни на міжнародних ринках та диверсифікацію економіки через імпорт технологій, удосконалення інфраструктури, проведення внутрішніх реформ. Така стратегія має забезпечувати баланс між використанням заходів лібералізації та протекціонізму у торговельно-інвестиційних відносинах з іншими країнами. Інвестиційно залежна стратегія забезпечує проведення економічних реформ та модернізацію національного господарства, покращення бізнес-середовища, реалізацію цілей сталого розвитку через залучення інвестицій в енергетику, інфраструктуру та «зелену економіку».

Площиною для забезпечення реалізації виділених стратегій є мегарегіональні угоди, які заслуговують на увагу у зв'язку з можливими наслідками для всіх їх учасників. Переговори щодо таких угод викликають як критику, так і підтримку зацікавлених сторін. Однак вони містять питання регулювання міжнародного

інвестування і створюють можливості для формування нового покоління інвестиційних договорів. Перспективи подальших досліджень будуть пов'язані із проведенням аналізу інструментів інвестиційної політики лібералізації чи протекціонізму країн-членів провідних регіональних торговельних об'єднань.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Doing Business 2016: Measuring Regulatory Quality and Efficiency / Washington, DC: World Bank [Electronic resource]. – Across mode: <http://russian.doingbusiness.org/~media/WBG/DoingBusiness/Documents/Annual-Reports/English/DB16-Full-Report.pdf>
2. World Investment Report 2016. Investor Nationality: Policy Challenges / UNCTAD overview [Electronic resource]. – Across mode: http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/wir2016_en.pdf
3. World Investment Report 2014. Investing in the SDGs: An Action Plan / UNCTAD overview [Electronic resource]. – Across mode: http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/wir2014_en.pdf
4. World Investment Report 2015. Reforming International Investment Governance / UNCTAD overview [Electronic resource]. – Across mode: http://unctad.org/en/PublicationsLibrary/wir2015_en.pdf
5. WTO Regional Trade Agreements Database [Electronic resource]. – Across mode: <http://rtais.wto.org/UI/publicsummarytable.aspx>